

raabeffe af Forordningen af 5te Marts 1695, hvorefter Gæstgivere skulle opfylde Bestemmelsen om at kunne herbergere rejsende. De andre Bestemmelser i Loven ansaa man for forældede, men paalagde dem, at de skulde kunne herbergere rejsende. Nu mene Andragerne for det første, at, idet de have erhvervet Borgerstab som Gæstgivere, have de ogsaa erhvervet sig Ret til at drive Beværtning, uden at der paa den anden Side kunde paalægges dem den Pligt at kunne herbergere rejsende — som det hedder i Loven. Smidlertid blev der anlagt Sag mod mange af dem, og en Del bleve idømte bethdelige Mulfter, som nogle af dem maatte affone paa Kristianshavn. Smidlertid har Magistraten for et Aar siden omtrent for en Del af dem ombyttet det løste Borgerstab som Gæstgiver med Borgerstab som Beværttere, det er vel omtrent 30, medens der endnu staar 63 tilbage, som forgæves have søgt at faa Borgerstabet som Gæstgivere ombyttet. Nu mene Andragerne med Hensyn til at opfylde Bestemmelsen om at omændre deres Forretningslokale, saaledes at de kunne faa Lejlighed til at herbergere rejsende, at det vil kunne volde Banfelighed. For det første vil det paasøre dem en Udgift, som de ikke ere i Stand til at udrede, og for det andet er deres Forretningslokale efter sin Beliggenhed heller ikke egnet dertil. Derfor andrage de nu om, at der maa blive gjort noget for dem i den Henseende. Naar Udvalgets Flertal har indstillet dette Andragende til Indenrigsministeriets Overvejelse, vil det ikke dermed have udtalt nogen som helst Dom enten over de københavnske Vedtægter af 1882 eller Højesteretsdommen, lige saa lidt som det vil inblade sig paa det Spørgsmaal, om det er rigtig, at Mængden af Beværternes Antal indskrænkes — alt det inblader Udvalgets Flertal sig ikke paa at bedømme her eller have nogen Mening om; men det er gaaet ud fra, at det ikke kan betvivles, at Andragerne have løst Borgerstab som Gæstgivere i den Tro, at de derved kunne drive Beværtning, og denne Tro er bestyrket ved Udtalelser, som til flere af dem ere faldne i Magistraten, da de løste Borgerstab der; dernæst føle de sig ogsaa brøstholdne ved, at Magistraten har ombyttet Borgerstabet for en Del, medens det ikke er lykkedes for andre. Derfor foreslaar Udvalgets Flertal Andragendet henvist til Indenrigsministeren, for at han kan tage under Overvejelse, om der kan gøres noget for at komme de vedkommende til Hjælp, idet der vel er Grund til, naar det godtgøres, at de i god Tro have løst Borgerstab, at gøre noget for dem. Jeg skal opløse, at der den 17de Februar 1887

faldt en Højesteretsdom, som angik Bevilling til Købmandshandel i Store Lyngby. I Maret 1860 havde vedkommende Kroejer faaet Bevilling til at drive Købmandshandel, idet han havde skaffet Attest for, at der var den lovbefalede Afstand imellem Hillerød og Store Lyngby, og denne Bevilling blev fornyet flere Gange. Senest blev den fornyet den 6te Juli 1875, til at drive Brændevinshandel og Handel; men nogen Tid efter blev der fremskaffet Attest fra en Landinspektør om, at Afstanden mellem Hillerød og Store Lyngby ikke i Virkeligheden var 1½ Mil, idet der manglede 149 Alen, og der blev da anlagt Sag mod den vedkommende Bevillingshaver. Hvis jeg husker ret, gif Dommen ham imod baade ved Underretten og Overretten, men ved Højesteret blev han friunden. Højesteret udtaler enkelte Ytringer, som jeg skal tillade mig at oplæse. Højesteret finder, „at Meddelelsen af Næringsbeviset paa Købmandshandel maatte betragtes som en Anerkendelse af den foreskrevne Afstandsbestemmelse, at der ikke er Føje til paa Grund af den ubetydelige Mangel i den lovbefemte Afstand at fratænde ham Retten til den i god Tro erhvervede og i en længere Aarrække upaatalt udøvede Næringsvej“. Det forekommer mig, at disse Udtryk: i „god Tro erhvervede“ og i flere Aar „upaatalt udøvede Næringsvej“ ogsaa finde Anvendelse paa de her nævnte Gæstgivere. Jeg skal derfor paa Flertallets Begne tillade mig at anbefale Tinget, at henvise dette Andragende til den ærede Indenrigsministers nærmere Overvejelse.

Den næste Sag er et Andragende, der er kommet til Udvalget fra „Danst Biavlerforening“. Bestyrelsen for denne Forening mener, at Biavlen har taget et saadant Opsving her hjemme, at der er Grund til at søge at faa Lovbestemmelserne vedrørende Biavlen betydelig ændrede, saa meget mere som de vigtigste Bestemmelser angaaende Biavlen skrive sig fra Chr. V.s Danste Lov og saaledes kunne synes at være temmelig forældede. Der er navnlig 3 Punkter, som Biavlerforeningen henleder Opmærksomheden paa som dem, hvor der haardt tiltrænges en Forandring. Det er for det første Spørgsmaalet om, hvem der ejer Bisværmen. Nu er vistnok Forholdet saaledes, at den bliver Ejer, der følger Bisværmen, og dersom den Mand og Familie, fra hvis Stader Sværmen oprindeligt er udgaaet, er borte, og en anden følger Sværmen, bliver han Ejer af den, selv om den sætter sig i den oprindelige Ejers Have, naar den, der har fulgt Sværmen, faar den ind og sætter den i Kube. Andragerne mene nu, at Forholdet i det